

Csávossy György István

Piros betűk

*voltak idők ó voltak ám
piros betűk incselkedtek
csalfa időm mohos falán
kiskomám ó kiskomám
a pillanat illan tovább
elragad bút és bánatot
ha olykor biztatót hozott
eltékozoltam nevetve én
sötét tivornyák éjjelén
fejfájós hajnalok egén
virrad fátyolos napom
zörget zárt ablakomon
ujja szigorún int reám:
piros betűd fogyóban ám
elkártyáztam őket én
hamis remények reggelén
kiskomám ó kiskomám
zsebem tele lelkem üres
hogyan lehetnék szemfüles
cserélni őket ezután
kiskomám ó kiskomám?*

Évgyűrűk

*évgyűrűid
gyűlnek egyre gyűlnek
megesik veled tükörbe nézve
ismeretlen arc néz farkasszemet
emeled kezed
tapintod tükörképedet
döbbenet – mondod
simitva táskás szemedet
te híres jó alvó
kit álom áldott*

*mielőtt lefekvéskor
párnához ért fejed
mi történt veled?
semmi különleges
nyugtatod magad
mással is megesett
adott kor felett
eseted orvosolható
légy vezérelhetőre kész
vágyaid szárnyát
kell tövig visszametszened
s megáld könnyű álmot visszatérte
de többé nem kérdezheted:
megérte?*

Érintés

*kinyújtott ujjunk centikre egymástól
(akár a kápolna mennyezetén)
fognám kezéd
de oly távol vagy
mint galaxisok
egymástól fényévre
kihuny a fény mire odaér*

Parajd

(Mese sóról és szeretetről)

*Fehér drágaköved a só, Parajd.
Kincs a mesében, mi értékesebb
mint türkiz ég, tonnányi színarany,
tenger mélye s kincstárnyi ékszerek.
A székely só, akár a mesében,
tanít: milyen az igaz szeretet.*

Ízisz

*Utcácskákban, ligetben, kerteken,
madárdallal s világgal Áprily
kisgyerekként itt ismerkedett.
Itt itta friss forrásvíz könnyeit,
majdan „hűtlenkedő Don Juanként”
Nagyenyeden szórta szét gyöngyeit.*

Decennium

Apámnak

*decenniumot ültünk ősszel
– csaknem ünnepeltünket írtam –
idestova tíz éve már
téged új feladatra hívtak*

*mert szólítottak tovább léptél
ilyenkor nincs apelláta
tudtad jól ki a fegyelmet
a nebulóktól is elvárta*

*nosztalgiazok most boroddal
asztalon gyertya pislákol
fénye átsüt kristálykelyhen
s egy régi ölelés fellángol*

Kontempláció a nirvánáról

*kiülök alkonyatkor
dérrel-borral teraszomra
lány tengeri szellő borzolja sima hajam
simogatva borzolt idegrendszerem
szárnyaló gondolatokra vágyom
pár pajkos rímre bár
öncélú szójátékra*

*de rendszerszerűen késnek
idült távoli partokon üdülnek
a nirvána még sincs oly messze
gyönyörök gömbölyű tengere
hullámszik ölemben
az Abszolútum egyre közelít
s amint palackom fenekét meglátom
az Örök Egység végbemegy
Brahman is lát már engem
szemléli csupasz ülepem*

Félrecsúszott nyakkendő

*elfáradtam nem szeretni
elfáradtam tengni-lengni
elfáradtam tűvé tenni
tegnapom miért lett semmi
elfáradtam felsorolni
fásultságomat okolni
versem hozzád kíván szólni
fáradok már átkot szórni*

Lávapetál